

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1524/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414209588
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6414209588.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte v zložení JUDr. Mária Podhorová, predsedníčka senátu a JUDr. Klaudia Kosková, JUDr. Peter Priehoda, členovia senátu, v právnej veci navrhovateľky B. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom L. XXX, V. - L., t. č. bytom C. XX/XX, P. Y. J., zastúpená Mgr. et Mgr. Líviou Kost'ovou, advokátkou so sídlom Advokátskej kancelárie Žiar nad Hronom, Pod Donátom 5, proti odporcovi G. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XXX, V. - L., zastúpená JUDr. Luciou Sklenárovou, advokátkou so sídlom Advokátskej kancelárie SNP 94, Žiar nad Hronom o určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 20. októbra 2014 č. k. 4C/126/2014-42, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok okresného súdu.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľky, ktorým navrhla, aby bol odporca zaviazaný prispievať jej na výživu sumou 150,- Eur mesačne počnúc dňom začatia súdneho konania. Prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že navrhovateľka aj napriek tomu, že odporca má príjem okolo 1.000,- Eur, zatiaľ čo ona sa ocitla v horšej majetkovej situácii, je schopná sama sa živiť a to aj z prípadných dávok v rámci systému sociálneho zabezpečenia a preto jej nevznikol nárok na príspevok na výživu. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov uvedených v § 75 Zákona o rodine zistil, že nie sú na strane navrhovateľky splnené podmienky, že by nebola schopná sama sa živiť, je zdravá, nestará sa o maloleté dieťa do troch rokov života, nemá lekárske posudok, na základe ktorého by nemohla pracovať a nie je v takej situácii, že by nemala pokryté základné životné potreby. Preto jej návrh zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podala navrhovateľka odvolanie. Tvrdí, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tomto smere poukazuje na tvrdenia odporcu o tom, že v regióne P. Y. J. je dostatok pracovných miest v odbore, v ktorom je navrhovateľka vyučená (R.) a tiež dostatok pracovných ponúk na pracovnú pozíciu I., v ktorej pracovala naposledy, následkom čoho má dostatočnú možnosť sa zamestnať. Navrhovateľka vyjadrila názor, že odporca v predmetnom konaní neunesol dôkazné bremeno o tomto svojom tvrdení a napriek tomu bol v konaní úspešný v plnom rozsahu. Konajúci súd sa s takýmto tvrdením odporcu nielen stotožnil, ale sám uviedol, že s takýmto tvrdením odporcu súhlasí, pretože vie, že sú voľné miesta I., teda tých miest, o ktoré sa navrhovateľka zaujíma. Navrhovateľka vyjadrila názor, že problematika regionálnej nezamestnanosti, resp. zamestnanosti nie je notorieta a preto mal súd dostatočne zistiť skutkový stav prostredníctvom

znalca z odboru ekonómie a manažmentu, prípadne prostredníctvom dožiadania voči príslušným správnym orgánom v oblasti nezamestnanosti. Takéto odôvodnenie konajúceho súdu považuje za nedostatočné, odôvodnenie označuje za arbitrárne a preto z ústavného hľadiska neudržateľné do takej miery, že to má za následok porušenie navrhovateľkiných ústavno-procesných práv.

K vecnej stránke tvrdenia odporcu o dostatku voľných pracovných miest uvádza, že sama skutočnosť, že na webovom portáli sú zverejnené inzeráty na voľné pracovné miesta, neznamená zároveň verejný prísľub ani návrh na uzatvorenie zmluvy. Aj keby pripustila, že v regióne P. Y. J. je taký počet voľných pracovných miest ako uvádza odporca a s ktorými sa stotožnil prvostupňový súd, samotný inzerát potenciálneho zamestnávateľa nemožno považovať za právne relevantný a záväzný návrh na uzatvorenie pracovného pomeru a v prípade, že sa naň ozve, nemá právny nárok na uzatvorenie pracovnej zmluvy. Upozorňuje na skutočnosť, že aj pokiaľ by bola zamestnaná v odbore I., na čo poukazuje konajúci súd, vzhľadom k platovým pomerom v regióne P. Y. J. by zarábala približne 400,- Eur brutto, čo je v nepomere s príjmom odporu a jeho majetkovými pomermi. Vytýka prvostupňovému súdu, že nevykonal navrhovaný dôkaz navrhovateľkou a to predloženie príjmov členov odporcovej domácnosti a výsluch svedkov, čo má zásadný význam pre rozhodnutie vo veci.

Vychádzajúc z dikcie zákona jedinou relevantnou skutočnosť pri určení výživného pre rozvedeného manžela je fakt, že bývalý manžel nie je schopný sám sa primerane živiť. Podľa navrhovateľky sa súd s touto skutočnosťou vôbec nevysporiadal. Nezistil, či je navrhovateľka objektívne alebo subjektívne schopná živiť sa primeraným spôsobom samostatne. Neschopnosť rozvedeného manželstva znamená, že podľa konkrétnych okolností prípadu rozvedený manžel z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu, nedostatku pracovných príležitostí, straty kvalifikácie, starostlivosti o dieťa do troch rokov veku, starostlivosti o invalidné dieťa, neschopnosti vykonávať prácu na základe lekárskeho posudku, dosahuje príjmy, ktoré mu neumožňujú pokryť základné životné potreby, pokiaľ iný záver neodôvodňujú ani jeho celkové majetkové pomery. S poukazom na odvolacie dôvody navrhuje rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vrátiť vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, prípadne ho podľa návrhu navrhovateľky zmeniť.

V písomnom vyjadrení odporcu k podanému odvolaniu odporca zastúpený splnomocnenou advokátkou navrhuje rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukazuje na všetky svoje ústne aj písomné vyjadrenia s tým, že navrhovateľka nemá žiadnu prekážku v tom, aby sa mohla riadne zamestnať a nebyť odkázaná na pomoc tretích osôb. Okrem toho poukazuje na zmenu pomerov na strane navrhovateľky, keď v rámci konania na Okresnom súde Žiar nad Hronom sp. zn. 6P/64/2004 došlo k zvýšeniu výživného na maloletého N. B. na sumu 180,- Eur mesačne. Dôvody uvádzané navrhovateľkou nie sú také, ktoré by mohli mať za následok zmenu rozhodnutia okresného súdu.

Krajský súd preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. Napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Zároveň odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého prvostupňového rozsudku, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje, na ktoré v podrobnostiach odvolací súd odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd považuje za dôležité okrem toho, čo vo veci uviedol prvostupňový súd zdôrazniť, že v danej veci je relevantnou posúdenie schopnosti rozvedeného manžela sám sa primerane živiť tak, ako to v odvolaní uviedla aj samotná navrhovateľka. Prvostupňový súd správne na túto otázku uviedol, že na strane navrhovateľky nie sú žiadne také skutočnosti, ktoré by jej v tomto bránili. Poukázal pritom na jej zdravotný stav, sociálne pomery, možnosť zamestnať sa, z ktorých prvostupňový súd vyvodil, že navrhovateľka nepreukázala zákonný dôvod pre to, že jej vznikol voči bývalému manželovi nárok na príspevok na výživu v zmysle § 72 ods. 1, 2 Zákona o rodine.

Odvolací súd musí zároveň konštatovať zmätočnosť dôvodov odvolania, keď v podstate odvolateľka poukazuje v odvolaní sama na túto zákonnú podmienku pre priznanie príspevku na výživu, na druhej strane navrhuje (resp. vytýka nevykonanie dôkazu) výsluch členov odporcovej domácnosti, resp. výsluch

svedkov, predloženie príjmov členov odporcovej domácnosti, čo v tomto smere nemá žiaden právny význam. Rovnako pokiaľ poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 3Co/134/2013, aj toto rozhodnutie je dôkazom o správnosti napadnutého rozsudku v tejto veci, nakoľko aj tu sa uvádza, že neschopnosť rozvedeného manžela sám sa živiť vyžaduje len kvalifikovanú mieru odkázanosti, teda aj keď má jeden z manželov nadpriemerné príjmy, avšak má schopnosť sám sa živiť (aj z prípadných dávok v rámci systému sociálneho zabezpečenia) nárok na príspevok mu nevzniká. Takýmto spôsobom aj vec posúdil prvostupňový súd. Pokiaľ navrhovateľka poukazuje na neunesenie dôkazného bremena zo strany odporcu, odvolací súd uvádza, že v tomto prípade bolo dôkazné bremeno na strane navrhovateľky, aby preukázala, z akých konkrétnych dôvodov nie je schopná sama sa živiť. Preto, že toto dôkazné bremeno neunesla, súd jej návrh ako bezzákladný zamietol.

Pokiaľ v časti III. odvolania (str. 4 - 5) vytýka prvostupňovému súdu porušenie práva navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie tým, že považoval problematiku regionálnej nezamestnanosti, resp. zamestnanosti za notoriu, odvolací súd takýto názor nezdieľa. Ak súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že súhlasí s tvrdením odporcu (o dostatku voľných pracovných miest na pozícii predavačky v príslušnom obvode), pretože vie o voľných pracovných miestach I. v regióne, nemožno takýto postup súdu považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Zo spisu zistil odvolací súd, že odporca svoje tvrdenie o voľných pracovných miestach uviedol v písomnom vyjadrení k návrhu. V písomnom stanovisku k vyjadreniu navrhovateľka na toto tvrdenie nereagovala. Tiež zistil zo zápisnice o pojednávaní pred prvostupňovým súdom, že ani navrhovateľka, ani jej právna zástupkyňa sa týmto tvrdením odporcu nezaoberala, nespochybovala ho, ani žiadnym iným spôsobom sa k tomuto tvrdeniu nevyjadrovala. Pokiaľ súd túto informáciu označil za takú, ktorá je známa aj jemu (sudcovi), protistrana ju nespochybnila a netvrdila opak, nedošlo k porušeniu práva navrhovateľky, ako to tvrdí v odvolaní (pokiaľ súd určitú skutočnosť považuje za notoriu, je možné predložiť či označiť dôkaz, že tomu tak nie je).

Odvolací súd považuje rozhodnutie prvostupňového súdu za vecne správne, odvolacie dôvody navrhovateľky nie sú také, ktoré by mali za následok spochybnenie správnosti napadnutého rozhodnutia, pretože žiadnym spôsobom navrhovateľka ani v odvolaní neuvádza ani netvrdí, že nemá schopnosť a z akých dôvodov nemá schopnosť sama sa živiť. Nepoukázala na žiadne konkrétne dôvody, ani žiadnym spôsobom nepreukázala svoje tvrdenie, že nie je schopná zabezpečiť si prostriedky na primeranú výživu. Za takejto situácie v podstate nemá súd ani možnosť na odvolacie dôvody navrhovateľky reagovať. Pokiaľ sama navrhovateľka poukazuje na to, že pokiaľ by aj pracovala ako predavačka, bude zarábať približne 400,- Eur brutto, čo je v nepomere s príjmom odporcu, jeho majetkovými pomermi, k tejto skutočnosti sa vyjadril dostatočne zrozumiteľne prvostupňový súd a okrem toho aj sama navrhovateľka v podanom odvolaní v ďalšom texte na toto poukazuje.

Odvolací súd konštatuje, že odvolanie neuvádza také dôvody, pre ktoré by bol dôvod zrušiť alebo zmeniť napadnutý rozsudok a preto ho s poukazom na § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože navrhovateľka bola neúspešnou účastníčkou a odporca náhradu trov odvolacieho konania nepožadoval.

Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.